

Jamsai

Jamsai

ทวดลองอ่าน

Jamsai

ทวดลองอ่าน

Jamsai

ทวดลองอ่าน

表
妹^③
萬
福

ข้าพเจ้านี้...
วิชาสามชาติ
เต็มไฉน

ฝั่งไหลค่อ 蓬萊客 เขียน
ดูฝั่งฮวา แป

คุณจ๋า

คุณจ๋า

www.jamsai.com

www.jamsai.com

www.jamsai.com

www.jamsai.com

คือทุกสิ่งที่คุณเชื่อใจใจไว้ด้วยกัน

"ผู้เออร์อยากให้ข้าทำ 'เช่นนั้น' กับเจ้าหรือ แต่เมื่อครู่ข้าแค่คิดอยากวาดภาพเหมือนให้เจ้าเท่านั้นเอง"

จินเจยาผู้ยิ่งใหญ่ไป ซ้อนตาขึ้น เห็นเขามองมาที่นางด้วยท่าทางลึกลับหัวเราะอย่างสุดความสามารถ ถึงได้รู้ว่าตนเองคิดออกนอกกลุ่มออกไปแล้ว นางหน้าร้อนขึ้นมาทันที ก่อนร้องเสียงดังพร้อมยกสองมือปิดหน้า พลิกตัวไปนอนซุกหน้าอยู่บนหมอน

เผยโง่อันทนไม่ไหวอีกต่อไป หัวเราะออกมาเสียงดัง ในใจมีแต่ความรู้สึกรักหญิงสาวตรงหน้าผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดจิตใจ

ตั้งแต่คืนนั้นที่นางมาถึง ห้องเก่าๆ ที่เดิมทีหนาวเหน็บและมีดหม่นแห่งนี้ก็เปลี่ยนเป็นอบอุ่นและสว่างไสวยิ่ง

เขาทาบท้ายลงไปกอดหัวไหล่ นาง จมพิศท้ายทยอยและแผ่นหลัง ริมฝีปากเลื่อนมาถึงข้างหู จับปลายหูอ่อนนุ่มและร้อนผ่าวของนางพลาจที่มพิสาเสียงเบา "คืนนี้ผู้เออร์อยากให้ข้าทำเช่นไรกับเจ้าหรือ"

มากกว่ารัก

ชาผู้นี้... วาสนาดีเกินใคร 3

เฉิงไห่หล่าเค่อ เซียน ลู่ผิงฮวา เปา

《表妹万福》 Vol.03

All rights reserved

Original story and characters created and copyright @ Author: 蓬莱客 Peng Lai Ke

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司

(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai translation copyright @ 2020 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2669-4

ภาพประกอบ 陳俊宏 (CHEN CHUN HONG)

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกกรวย-จกนอม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 409 บาท

พินพูน

กระต่ายนอนสายตา

หัวใจสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

หลังติดตามชีวิตแต่งงานของเงินจยาผู้และเผยแพร่อันมาแล้วในเล่มที่สอง แม้ชีวิตพวกเขาคล้ายราบรื่น ความรักดูไม่มีอุปสรรค แต่ว่ากันว่าความรักสูงงอมมักจะอยู่ได้ไม่นานเสมอ

แม้สามีภรรยาจะเชื่อใจกันยิ่งยวดเพียงใด แต่เมื่อการตัดสินใจครั้งสำคัญของเผยแพร่อันทำให้สองเต๊ไม่พอพระทัยอย่างมาก ไม่ว่าจะหน้าที่การงานหรือชีวิตคู่ก็อาจเดินทางมาถึงทางตันได้เช่นเดียวกัน

ถึงอย่างนั้นล้างสังข์ของคนเป็นภรรยา มักจะแม่นยำเสมอ ด้วยทำที่ผิดแปลก และการหายตัวไปของเขาทำให้เงินจยาผู้ไม่อาจอยู่นิ่งเฉยได้อีกต่อไป ยิ่งได้รับจดหมายของเขา ก็ทำให้รู้ว่ายามนี้เขาทอดทิ้งนางไปผจญความลำบากที่นอกด่านเพียงผู้เดียวแล้ว!

บทสรุปความรักของเผยแพร่อันกับเงินจยาผู้จะพบเจอแต่ความเศร้ารันทด หรือจะยิ่งซาบซึ้งตราตรึง เงินจยาผู้จะตัดสินใจกับความสัมพันธ์ในครั้งนี้อย่างไร เผยแพร่อันจะยังเป็น 'ที่ปลอดภัย' ของนางอยู่หรือไม่ หากอยากรู้เรื่องราวความรักของพวกเขาแล้วเชิญพลิกหน้าต่อไปได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

- * เงินจยาผู้ บุตรสาวสกุลเงิน ตระกูลพ่อค้าใหญ่แห่งเจียนโจว มีนิสัยอ่อนโยน ข่างออกอ่อนน กล้าคิดกล้าพูด เป็นญาติผู้น้องของผะโย่วอัน
- * ผะโย่วอัน บุตรชายคนโตสกุลผะ ร่างกายอ่อนแอแต่เด็ก ได้รับการเรียกขานว่า 'มหาเสนาบดีอายุน้อย' เป็นคนฉลาด มีเหตุผล
- * เชียวเลีย อวินจงอ่อง ถูกส่งไปอยู่ว่ินหนาน เป็นที่ระวางของฮ่องเต้ ขอบความสามารถผะโย่วอัน
- * เชียวอินถั่ง อวินจงอ่องชื่อจื่อ นิสัยเอาแต่ใจ อยากรได้อะไรก็ตองได้ ขอบเงินจยาผู้ตั้งแต่แรกเห็น
- * ฉือเอ้อร์ ลูกชายของเงินจยาผู้กับผะโย่วอัน เฉลียวฉลาด ขยันเล่าเรียนแต่เด็ก
- * เชียวอวี เจิงหนิงฮ่องเต้ หรือฮ่องเต้ น้อย เป็นศิษย์ของผะโย่วอัน หลบซ่อนตัวที่เกาะมั่งกรทอง

* หลี่หยวนกั๋ว

เจ้าหน้าที่ร่างกายเขียวเลื้อย ทำงานละเอียดรอบคอบ รู้ความลับ
ของเจ้านายทุกเรื่อง

* ขุ่ยอินสู่ย

ขันทีหนุ่ม เป็นบุตรบุญธรรมของหลี่หยวนกั๋ว ถูกส่งให้
ไปดูแลเผยไยวอันกับเงินจยาฝู

สำนักพิมพ์ใจ๋มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายชุดมากกว่ารักได้ที่

www.facebook.com/morethanlovebook

18

กลางดึกคืนนี้การมาถึงของคนผู้นั้นที่ประตูเมืองทศใต้ไม่ได้ดึงดูดความสนใจของผู้ใด เหล่าขุนนางต่างคิดไปว่าคนผู้นั้นยังอยู่ทางตะวันตกเฉียงใต้

เขาเป็นเหมือนน้ำหยดหนึ่งหล่นลงไปทะเล เลือนหายไปอย่างไร้ร่องรอย

ตอนเย็นของสามวันให้หลัง หลี่หยวนกู่มาถึงห้องซังลับของอุทยานตะวันตก เปิดกลอนประตูออกแล้วเข้าไปข้างใน เห็นที่มุ่มพองปรากฏแสงตะเกียงขนาดเท่าเมล็ดถั่ว น้ำหมึกกับฟู่กันที่วางบนกระดานไม้ได้ขยับสักนิดเดียว มองไม่เห็นอักษรสักตัว เผยไยวอันปิดตาลง นั่งขัดสมาธิอยู่บนพื้น เสื้อผ้าบนร่างสวมใส่เรียบร้อย ปราศจากรอยยับย่น นอกจากใบหน้าที่ซีดเซียวลงเล็กน้อยแล้วก็ไม่ได้ดูต่างไปจากปกติแต่อย่างใด

เมื่อได้ยินเสียงฝีเท้าของหลี่หยวนกู่ เขาก็ลืมตาขึ้นช้าๆ ดวงตา

ใส่กระจ่างเหมือนดั่งวันวาน

เขาผงกศีรษะให้หลี่หยวนกู่ย

หลี่หยวนกู่ยมองเขา สภาพอารมณ์สลับซับซ้อนขณะเอ่ยเสียงต่ำ "ได้ทำเผย ความไว้วางพระทัยและความสำคัญที่ฝ่าบาททรงมีต่อท่าน ในหลายปีมานี้ ท่านน่าจะรับรู้ดี เป็นผู้อื่นก็แล้วไปเถอะ หนนี้กลับเป็นท่าน ที่พระองค์ทรงทราบว่ามิใช่เป็นอื่น จะให้ทรงทนได้อย่างไร สามวันมานี้ ฝ่าบาทเองก็บรรทมไม่หลับสักคืนเดียว ท่านทำความผิดครั้งใหญ่เช่นนี้ ฝ่าบาทยังทรงผ่อนปรนให้ท่าน เหตุใดท่านต้องต่อต้านพระองค์ถึงที่สุดด้วย แค่พูดออกมา แสดงความภักดี เรื่องมันก็ผ่านไปแล้ว หรือได้ทำเผย จะไม่สนใจความเป็นตายของสกุลเงินเลยจริงๆ"

เผยโยวอันยิ้มน้อยๆ "ความผิดของข้า ข้าขอรับผิดชอบเอง ข้าเชื่อว่าฝ่าบาทจะไม่ทรงพาลโกรธไปถึงผู้บริสุทธิ์"

หลี่หยวนกู่ยมองเขาสั้กพักก่อนส่ายหน้า แล้วกลับตัวเดินออกไป จากห้องขังลับ

เขี้ยวเลียไม้ไต้นอนหลับสนิทมาหลายคืน สีหน้าในยามนี้จึงดูหม่นหมอง ในดวงตาเต็มไปด้วยเส้นเลือดฝอย หลังฟังที่หลี่หยวนกู่ย กลับมารายงาน ใบหน้าก็เผยโทสะ "เขาคิดว่าเราจะไม่ลงมือกับสกุลเงินจริงๆ หรือไร!"

หลี่หยวนกู่ยรีบเอ่ย "ฝ่าบาทโปรดตรองดูก่อน โปรดปล่อยให้ได้ทำเผย ได้มีเวลาพิจารณามากกว่านี้ กระหม่อมเองก็จะกลับไปเกลี้ยกล่อมอีกครั้ง พะยะคะ"

เซียวเสี่ยวกั๊ดฟันเอ่ย "เราพูดออกมาแล้วก็ไม่มีทางคืนค่า! นำคนไปขังไว้ ในคุกก่อน เราจะรอดูว่าเขายอมพูดหรือไม่!"

หลี่หยวนกั๊ยเตรียมจะเกลี้ยกล่อมต่อ เซียวเสี่ยวกั๊ดที่หน้าเคร่งยิ่งขึ้นแล้ว "เจ้าไม่ต้องพูดอะไรอีก ให้ไปถ่ายทอดคำสั่งเราทันที บอกให้ทำตามกฎระเบียบ ห้ามละเลย"

ในตอนนั้นเองที่ด้านนอกพลันมีเสียงฝีเท้าเร่งรีบของชั้นที่ดังมาคล้ายมีเรื่องด่วนกะทันหัน หลี่หยวนกั๊ยรีบกลับตัวเดินออกไป เห็นบุตรบุญธรรมอีกคนของตนเองเดินมาด้วยสีหน้าดีใจ เมื่ออีกฝ่ายเห็นเขาก็คุกเข่าลงเอ่ยรายงานทันที "ท่านพ่อบุญธรรม เรื่องมงคลยิ่งขอรับ! นิमितสวรรค์อันดี! นิमितสวรรค์อันดี!"

เมื่อครั้งเดือนก่อนหน้า สกุลเงินแห่งเฉียนโจวทำการซ่อมบำรุงคู่อู่อู่วื่อ ตอนที่กำลังขุดทรายทะเลซึ่งทับถมมาหลายปีจนทำให้ปากทางเข้าคู่อู่อู่วื่อตื้นเขินมากขึ้นเรื่อยๆ นั้น ภายใต้กองโคลนและดินทรายพวกเขาได้ขุดตราประทับทรงสี่เหลี่ยมจัตุรัสอันหนึ่งขึ้นมาได้ หลังล้างจนสะอาดแล้ว พบว่าด้านบนตราประทับหยกมีตัวอักษรว่า 'รับโองการสวรรค์ ทรงพระเจริญยิ่งยืนนาน' สลักเอาไว้ ในเวลานั้นได้ดึงดูดสายตาผู้คนจำนวนมากมารุมดู พร้อมทั้งคุ้มกันนำไปส่งยังที่ว่าการด้วยกัน คนของที่ว่าการเมืองเฉียนโจวจดจำได้ว่าตราประทับอันนี้ว่าจะเป็นตราหยกแผ่นดินที่สูญหายไปก่อนหน้านี้ และหายไปตลอดช่วงยุคสมัยของขุนอันอ่อง บัดนี้กลับมาปรากฏอีกครั้ง จึงใช้ผ้าแดงห่อเอาไว้เก็บใส่ในกล่องผ้าแพรทันที จากนั้นพาคนสกุลเงินกับผู้อาวุโสของเมืองที่ชาวเฉียนโจวเสนอขึ้นมา ไปยังที่ว่าการมณฑลผู้เจี้ยน คนทั้งคณะตั้งมือร้องป่าว เกาไห่วหยวนดีใจ

แพบเสียสติ คู้มกันตราหยกแผนดินออกเดินทางมาด้วยตนเองทั้งวันทั้งคืน เมื่อครุ่นนี้เฟิงมาถึงเมืองหลวง แต่เพราะไม่มีค่าสังจิงไม่กล้าบุกเข้าเมืองมา ในเวลานี้คนทั้งคนะกำลังรอกววยตราหยกแผนดินกันอยู่ที่ด้ำนนอกเมือง

ชั้นที่น้อยรายงานสรีจก็ยืมกว้าง มองไปที่หลี่หยวนกั๊ย เห็นแววดาเขา สว่างวาบ ท่าทางดีใจ เพียงแต่ว่ายังไม่ทันยืมออกมา สีหน้ายินดีก็พลัน แฉ้งค้ำง คล้ายนิกอะไรที่เลวร้ายขึ้นมาได้ ชั้นที่น้อยอดสงสัยไม่ได้ เอ่ยถาม เสียงเบา "ท่านพ่อบุญธรรมเป็นอะไรไปหรือขอรับ"

หลี่หยวนกั๊ยถึงได้สติกลับมา บนใบหน้าปรากฏรอยยิ้มอีกครั้ง ผงกศีระชะเอ่ย "ชาวดี เจ้ารออยู่ที่นี่ก่อน ข้าจะไปรายงานฝ่าบาททันที"

ทันทีที่หลี่หยวนกั๊ยหันหลังกลับ รอยยิ้มบนใบหน้าเขาก็มลายไปอีกครั้ง

ตราหยกแผนดินที่สูญหายไปหลายปีกลับมาปรากฏ คนท้องถิ่น นำมาถววยในฐานะเป็นของมงคล หมายควมว่าฝ่าบาทองค์ปัจจุบันเป็น โอรสสวรรค์ตัวจริง นี่เป็นลิขิตสวรรค์ เดิมเป็นเรื่องที่ดีมากเรื่องหนึ่ง แต่ มาพบเจอในเวลาเช่นนี้พอดี ข้ายังบังเอิญพบที่คู่ต่อเรือของสกุลเงิน แห่งเฉวียนโจว ความบังเอิญเช่นนี้ เหตุผลที่ซ่อนอยู่หลี่หยวนกั๊ยจะ ไม่เข้าใจได้อย่างไร

นิกไม่ถึงว่าเผยไย้อันจะพิจารณาถึงขั้นนี้เอาไว้แล้ว การเตรียมการ เช่นนี้ประหนึ่งเนตรสวรรค์ในกระดานหมากล้อม วางหมากเดี่ยวลงไปก็ ปิดกั้นเส้นทางของฮ่องเต้ได้ทั้งหมด ความมละเอียดรอบคอบนี้ไม่ใช่สิ่งที่ คนทั่วไปจะเทียบได้จริงๆ เรียกได้ว่าวางแผนได้อย่างไร้ช่องโหว่

แต่เรื่องนี้ก็บอกถึงเรื่องหนึ่งได้พอดีว่าในตอนที่เขาทำเรื่องนั้นก็ ได้ เตรียมการรอบด้ำนเอาไว้หมดแล้ว รวมถึงวางแผนทางรอดให้กับคน

รอบกายแล้วเช่นเดียวกัน ส่วนตนเองก็เต็มใจรับโทษะของฮ่องเต้โดยไม่คิดเปลี่ยนความตั้งใจ ถึงขั้นเต็มใจเอาชีวิตมาแลกเพื่อปกป้องเด็กหนุ่มผู้นั้น

การตัดสินใจของเฉยไย่ວັນในเรื่องนี้ยื่นกรานมากเพียงใด เพลิงโทสะที่จะตามมาของฮ่องเต้ก็พุ่งสูงมากเพียงนั้น

หลี่หยวนก๊วยตระหนักดีถึงจุดนี้ ดังนั้นจึงยังไม่อาจจินตนาการได้ว่าหากในเวลาี่ตนเองกราบทูลข่าวนี้ขึ้นไป เพลิงโทสะของฮ่องเต้จะนำหवादกกลัวเพียงใด

เขาคดข่มความไม่สบายใจที่ทะลักออกมา ก้าวเข้าไปข้างในใคร่ครวญคำพูดก่อนเอ่ยข่าวที่เพิ่งได้ยินมาเมื่อครู่อย่างระมัดระวัง

ช่วงสองสามวันมานี้ การประชุมเช้า ราชกิจ ขุนนางขอเข้าเฝ้าตรวจฎีกา เรื่องทั้งภายในและนอกราชสำนักไม่ได้ลดน้อยไปแม้แต่เรื่องเดียว ทางด้านเขียวเสี่ยวกลับไม่ได้ราบรื่นเหมือนแต่ก่อน จวบจนเวลานี้ กองฎีกาบนโต๊ะได้วางทับถมกันมาแล้วหลายวันอย่างไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน ตอนที่หลี่หยวนก๊วยเข้าไปรายงาน เดิมฮ่องเต้กำลังก้มหน้าลงตรวจฎีกา ตรวจไปพลางฟังเขาพูดไปพลาง เมื่อได้ยินว่าสกุลเงินชุดพบตราหยกแผ่นดินเพราะซ่อมบำรุงอยู่ต่อเรือ ราษฎรชาวเฉวียนโจวเห็นเป็นนิมิตสวรรคตอันดี เกาไหวหย่วนรีบเดินทางทั้งวันทั้งคืนมาส่งมอบ สีหน้าก็แข็งค้างไปทันใด มือข้างที่ถือพู่กันก็ชะงักค้างอยู่กลางอากาศไม่ขยับเขยื้อน

เขียวเสี่ยวยกหน้าขึ้นช้าๆ ดวงตาดำจ้องเขม็งไปข้างหน้า รวกับว่าที่ตรงนั้นมีผู้ใดยืนอยู่ มือข้างนั้นที่ถือพู่กันเองก็เริ่มสั่นเทาขึ้นมา

น้ำหมึกหยดหนึ่งไหลมารวมกันที่ปลายพู่กันช้าๆ มือข้างนั้นของ

ฮองเต้ที่ลั่นเทาไม่หยุดทำให้น้ำหมึกหยดลงมากะทันหัน เปรอละลงบนฎีกา
ได้พู่กัน

"ฝ่าบาท!"

แม้จะไม่ได้เห็นการบันดาลโทสะอย่างที่นี่ก็กังวล แต่สภาพในตอนนี่
ของฮองเต้ก็ชวนให้คนตกใจไม่น้อยจริงๆ

หลี่หยวนก้วยเห็นใบหน้าพระองค์ค่อยๆ ซีดขาว จึงร้องเรียกออกมา
คำหนึ่ง

ปาของเซียวเลี้ยชยัปไหว่น้อยๆ ปิดตาลง พู่กันในมือเอียงข้างไปข้างๆ
ก่อนลื่นหลุดจากซอกนิ้ว

"ฝ่าบาทโปรดระวังพระวรกายด้วยพะยะคะ!" หลี่หยวนก้วยรีบเข้าไป
ประคองพระองค์

เซียวเลี้ยปิดตาลง ใช้มือค้ำหน้าผาก ผ่านไปสักพักใหญ่ยังคง
ไม่ชยัป

"หากฝ่าบาททรงรู้สึกไม่สู้ดี กระทบ่อมจะไปเรียกหมอหลวงมาทันที
พะยะคะ!" หลี่หยวนก้วยเงยหน้าขึ้น เตรียมจะเรียกขำรับใช้เข้ามา

"ไม่ต้องแล้ว" เซียวเลี้ยลืมตาขึ้นข้างๆ น้ำเสียงแหบพร่าไปเล็กน้อย
"เราไม่เป็นอะไร..."

พระองค์กล่าวออกมาอีกคำก่อนนั่งลง ใบหน้าซีดขาว แหวดดำอำมหัน
นึ่งซึ่ง

หลี่หยวนก้วยติดตามข้างกายพระองค์มาหลายสิบปี ถึงแม้จะเป็น
ในตอนที่ถูกเทียนสีฮองเต้กับซุนอันฮองกดดันอย่างที่สุด ก็ยังไม่เคยเห็น
พระองค์แสดงท่าทีเหน้อยล้าเพียงนี้ออกมา พอได้เห็นก็ตื่นตระหนก

ไม่น้อย ทั้งยังเป็นกังวลอย่างยิ่ง

"ฝ่าบาท..."

"พวกเงาไหวหวั่นทางนั้น เจ้าช่วยไปดูแทนเราเถอะ พาเข้าพักให้เรียบร้อยก่อน เราเริ่มเหนื่อย จะไปพักก่อนแล้ว...ฎีกาเหล่านี้เอาไว้พุ้งนี้ค่อยดู..."

สุดท้ายเซียวเสี่ยวเอ๋อพึมพำออกมา ก่อนลุกขึ้นยืนช้าๆ เดินออกไปด้วยฝีเท้าหนักอึ้งเล็กน้อย

ในการประชุมเช้าวันรุ่งขึ้น ขุนนางทุกคนต่างทราบข่าวเรื่องที่เพิ่งเกิดขึ้นไม่นานนี้ ตราหยกแผ่นดินกลับมาปรากฏขึ้นอีกครั้งที่เจียนโจวที่บังเอิญก็คือยังพบในอุ้งต่อเรือที่บ้านเดิมของภรรยาเผยไยวอันเป็นเจ้าของด้วย ผู้ว่าการมณฑลรีบคุมกันตราหยกแผ่นดินเดินทางทั้งวันทั้งคืนจนมาถึงเมืองหลวงเมื่อวานนี้ ยามเช้าตีฆ้องร้องประกาศ เมื่อราษฎรได้ยินข่าวต่างแย่งกันออกมาต้อนรับ

ราษฎรปีติยินดีพากันแซ่ซ้องเอนยอพระเกียรติของฮ่องเต้

ฮ่องเต้ประทับอยู่บนบัลลังก์มังกร ทรงสั่งการให้เสนาบดีกรมพิธีการจัดเตรียมเรื่องรับตรา สุดท้ายตราหยกแผ่นดินถูกวางไว้บนถาดทองคำผ่านมือขุนนางนับร้อยที่คุกเข่าทยอยกันส่งต่อ ถวายมาถึงตรงหน้าบัลลังก์ของฮ่องเต้ในที่สุด

ฮ่องเต้สีหน้าเคร่งขรึม รับตราหยกแผ่นดินมาประทับลงบนหนังสือโองการบูชาฟ้าที่สำนักราชบัณฑิตรีบเร่งทำออกมา มองเห็นตราประทับสีแดง ด้านบนมีอักษรคำว่า 'รับโองการสวรรค์ ทรงพระเจริญยิ่งยืนนาน'

เด่นชัด แต่ละตัวอักษรแยกกันชัดเจน ไม่มีขุนนางผู้ใดไม่ตื่นตื่น ต่าง
คุกเข่าลงคำนับโดยพร้อมเพรียงกัน พร้อมเปล่งเสียงเรียกดังก้อง "ฝ่าบาท"

ฮ่องเต้ทรงแยมพระโอบุส ผู้พระราชทานของรางวัลให้กับทุกคนที่มี
ความดีความชอบในเรื่องนี้ตั้งแต่ขุนนางของมณฑลผู้เจียนรวมไปถึง
คนสกุลเงิน จากนั้นประกาศจัดงานเลี้ยงเพื่อเป็นการเฉลิมฉลอง ขุนนาง
ทุกคนขอบคุณพระเมตตา ในคืนนั้นหลังงานเลี้ยงสิ้นสุด เมื่อยกเรื่อง
ความดีความชอบในครั้งนี้ของสกุลเงินขึ้นมาพูดก็ยากจะไม่คิดโยงต่อไป
ถึงเผยไยวอัน

ตราหยกแผ่นดินอันนี้ในอดีตได้หายสาบสูญไปพร้อมกับการสวรรคต
ของฮ่องเต้ผู้น้อย ช่วงที่ขุนอันฮ่องครองราชย์เป็นเวลาหลายปี แม้จะลอบ
ออกค้นหาไปทั่วแต่ก็ไม่พบเบาะแสแต่อย่างใด ในช่วงหลายปีนี้ขุนนาง
จำนวนไม่น้อยต่างเชื่อว่าตราหยกแผ่นดินอันนั้นน่าจะถูกลบฮ่องเต้ผู้น้อย
นำติดตัวไปด้วย ทว่าบัดนี้ตราหยกแผ่นดินกลับมาปรากฏอีกครั้ง ด้วยวิถี
ตั้งนิมิตสวรรคตอันดี ถวายต่อพระพักตร์ฮ่องเต้องค์ปัจจุบันอย่างยิ่งใหญ่
ยอมเป็นการช่วยฮ่องเต้ป่าวประกาศแก่ใต้หล้าให้เห็นถึงการเป็นฮ่องเต้
ตัวจริง เป็นลิขิตสวรรค์ เรียกได้ว่าความดีความชอบไม่เบา เวลาที่พูดคุยกัน
ลับหลังไม่มีผู้ใดไม่อิจฉาในความโชคดีของเผยไยวอัน แม้คนจะอยู่ไกล
ถึงตะวันตกเฉียงใต้ หนนี้กลับยังคงได้หน้าครั้งใหญ่ต่อหน้าฮ่องเต้ รอเขา
กลับมาจากทางตะวันตกเฉียงใต้เมื่อไร ความดีความชอบย่อมยิ่งเพิ่มพูน
ยังไม่รู้ว่าจะได้รับรางวัลแต่งตั้งอย่างไร

ยามดึก งานเลี้ยงในวังสิ้นสุดลง เชี่ยวเหลียงกลับตำหนัก ฝึให้ชวนเซ
เล็กน้อย น่าจะเพราะดื่มสุรามากไป หลังนอนลงไปก็หลับตาลง หลับสนิท

ไปทันที

คืนนี้ฮ้องแต่ไม่ได้เรียกสนมชายนาคินใดมาปรนนิบัติ ความจริงนับตั้งแต่สนมชายนเหล่านั้นเข้าวังมา พระองค์ก็เรียกหาน้อยครั้งยิ่ง และนับตั้งแต่ปลดรัชทายาทไปก็ไม่เคยเรียกหาอีกสักครั้งเดียว

ในใจหลี่หยวนกู่กระจ่างซัดดีเกี่ยวกับเรื่องนี้ และเพราะระยะนี้พระองค์มีเรื่องอึดอันตันใจ ซ้ำวันนี้ยังเมามาย ด้วยไม่วางใจจึงอยู่เฝ้าด้วยตนเอง

จวบจนกลางดึกสงัด แ่ววเสียงตีฆ้องยามจืดมาจากหอกลอง หลี่หยวนกู่เริ่มวงงุ่นแล้ว เห็นพระองค์คล้ายหลับสนิทจึงลุกขึ้นยืนทูปเอว กำลังเตรียมถอยออกจากตำหนักพลันได้ยินเสียงละเมอดังมาจากพระแท่นบรรทม

"อาจิ่ง...อาจิ่ง..."

หลี่หยวนกู่ตกใจรีบหันไปมองทางประตูตำหนักบรรทมหนหนึ่ง เห็นชั้นที่น้อยเฝ้าเวรทั้งสองกำลังพิงข้างเสาสัปหงกอยู่ตรงมุมด้านนอกตำหนักที่ห่างออกไป เขาถึงได้โล่งอก รีบเดินไปข้างพระแท่นบรรทมพร้อมส่งเสียงเรียกเบาๆ "ฝ่าบาท"

เซียวเสี่ยวลิ้มตาขึ้น แวตว่าว่างเปล่าไปสักพัก จากนั้นลุกขึ้นนั่งซ้าๆ ใจลอยไปครู่หนึ่งจึงถามเสียงเบา "ยามใดแล้ว"

"ทูลฝ่าบาท เข้ายามจืดมาสักพัก ฝ่าบาททรงกระหายหรือไม่ กระหม่อมรินน้ำมาให้พระองค์นะพะยะคะ"

เซียวเสี่ยวรับน้ำมาดื่มลงไปรวดเดียว จากนั้นนอนลงไปไม่ได้พลิกตัว

อีก

หลี่หยวนกั๋วเฝ้าอยู่ข้างๆ สักพัก เห็นแผ่นหลังฮ่องเต้หนึ่งไม่ไหวติง จึงคิดว่าพระองค์หลับไปอีกครั้งแล้ว จึงเดินย่องเตรียมจากไป พลันได้ยินเสียงท่อมหนักดังมาจากด้านหลัง "เราอยากไปวัดชื่อเอิน"

หากคืนนี้เดินทางออกไปจริงๆ ก็จะมีนับเป็นครั้งที่สามตั้งแต่เข้าเมืองหลวงมาที่ฮ่องเต้เสด็จไปเยือนยังวัดชื่อเอินกลางดึก

หลี่หยวนกั๋วอึ้งไปเล็กน้อยก่อนขานรับเสียงเบา

ตอนที่เผยโย้วอันมาถึงวัดชื่อเอิน ยามโหว่เพ็งผ่านพ้น เป็นช่วงเวลาที่มีมืดมิดที่สุดในยามราตรีอันยาวนานพอดี

รอบด้านเงียบสงัด

เขาหยุดยืนอยู่หน้าประตูเรือนแห่งนั้น สายตามองไปที่หลี่หยวนกั๋วอย่างไม่เข้าใจ

"ได้เท่าเผย เข้ามาเถอะขอรับ ฝ่าบาททรงรอท่านอยู่"

หลี่หยวนกั๋วค้อมตัวให้เขา จากนั้นก้าวถอยไปเล็กน้อย

เผยโย้วอันลั้งเลเล็กน้อย เขากดข่มความรู้สึกแปลกประหลาดที่ทะลักขึ้นมา แล้วผลักประตูที่จับปิดอยู่เข้าไปข้างใน

ข้างในลานเรือนกลับไม่มีผู้ใด ภายในห้องที่เขาเคยสนทนากับฮ่องเต้ในคืนนั้นมีแสงตะเกียงสลัวเล็ดลอดออกมา

เขาเดินไปทางแสงตะเกียง ผลักประตูเปิดออก เห็นบนโต๊ะวางป้ายวิญญาณป้ายหนึ่งเอาไว้ กระจ่างรูปที่อยู่ด้านหน้าปักรูปหนึ่งดอก ควันรูปลอยเอื่อยขึ้นมา พระองค์หันหลังให้กับประตู ท่าทางคล้ายจะจับจ้องป้ายวิญญาณป้ายนั้นอย่างเหม่อลอยอยู่นานแล้ว

เผยไยวอันคุกเข่าคำนับไปทางแผ่นหลังนั้น เซียวเลี้ยวหันกลับมาซ้ำๆ
สั่งให้เขาลุกขึ้น จากนั้นก็มองเขาอยู่นานโดยไม่เอ่ยอะไรทั้งสิ้น

สีหน้าเซียวเลี้ยวหม่นหมอง ในดวงตาแฝงเส้นเลือดฝอยหลังเมาสุรา
บางส่วน ทว่าแววตายังคงลุ่มลึก เมื่อจ้องมองเขานิ่งเช่นนั้น เส้นสาย
องคภาพพทั้งห้าที่เดิมที่แข็งกระด้างก็ค่อยๆ เปลี่ยนเป็นอ่อนโยนขึ้นมา

ความรู้สึกแปลกประหลาดในใจเผยไยวอันยิ่งรุนแรงมากขึ้นกว่าเดิม

เขามองไปยังป้ายวิญญาณบนโต๊ะคราหนึ่ง เห็นว่าชื่อที่อยู่ตรงนั้น
ไม่ใช่นามพระราชทานที่เทียนสีฮ่องเต้พระราชทานให้หลังท่านอาหึง
ตนเองเสียชีวิต แต่เป็น 'ป้ายวิญญาณของผู้ตายสกุลเผยนามเหวินจิ้ง'
อันแสนจะเรียบง่ายก็อดอึ้งงันไปไม่ได้ ลังเลเล็กน้อยจึงเอ่ย "ไม่ทราบว่
ฝ่าบาททรงเรียกตัวขุนนางต้องโทษอย่างกระหม่อมมาที่นี้กลางดึก
ด้วยเรื่องอันใดหรือพะยะคะ"

เซียวเลี้ยวหันหน้าไปมองป้ายวิญญาณก่อนเอ่ย "ไยวอัน เจ้ามา
มาคำนับมารดาผู้ให้กำเนิดเจ้าเสียสิ"

เผยไยวอันสีหน้าแข็งค้างไปทันใด สายตาละจากป้ายวิญญาณ
มาที่เซียวเลี้ยว แล้วสลับจากเซียวเลี้ยวกลับไปป้ายวิญญาณอีกครั้ง
"ฝ่าบาท ในเมื่อกระหม่อมมาที่นี้ ทั้งยังได้พบป้ายวิญญาณของท่านอาหึง
การแสดงความรักพยอมเป็นหน้าที่ เพียงแต่ฝ่าบาทตรัสเช่นนั้นช่าง
ชวนให้คนงุนงงจริงๆ กระหม่อมไม่เข้าใจว่าฝ่าบาททรงหมายความว่าอะไร
พะยะคะ"

"ไยวอัน เจ้าไม่ใช่บุตรชายของเว่ยกั้วกง ความจริงเว่ยกั้วกงเป็น
ท่านลุงเจ้า เราต่างหากถึงจะเป็นบิดาที่แท้จริงของเจ้า!" เซียวเลี้ยวเอ่ยเน้นย้ำ

ทีละคำๆ

แววตาเผยไยวอันหนึ่งไปทันควัน

"ไยวอัน เดิมทีเรื่องนี้เราไม่คิดจะบอกให้เจ้ารับรู้ไปตลอดชีวิต เพียงแต่บัดนี้สถานการณ์ต่างออกไป เราใคร่ครวญแล้ว คิดว่าให้เจ้ารู้ไว้จะดีกว่า ป้องกันไม่ให้ความเข้าใจผิดระหว่างพวกเราพอลูกเพิ่มมากขึ้นจนยากจะแก้ไข ดังนั้นคืนนี้จึงเรียกเจ้ามาที่นี่..." เชี่ยวเลียเอ่ยอย่างชัดเจน "มารดาเจ้าคือเหวินจิ่ง บิดาเจ้าคือเรา เรื่องนี้เป็นเรื่องจริงแท้แน่นอน เจ้าจะต้องเชื่อเรา"

เชียวเลียกล่าวจบ ภายในห้องก็ตกลงสู่ความเงียบสงัด

ผ่านไปนานเผยไยวอันเขาแต่มองไปที่คนตรงหน้า ร่างกายไม่ไหวติง แล้วก็ไม่พูดอะไรสักคำ

"เกรงว่าฝ่าบาทจะทรงเมตตาสุรามิสร้าง กระหม่อมขอพูลลา" เขาเอ่ยขึ้นมวกะทันหัน ริมฝีปากมึนแน่น จากนั้นจึงหันหน้ากลับตัวก้าวร้าวๆ เตรียมจากไป

เชียวเลียก้าวพรวดมาข้างหน้า ดันประตูเอาไว้

"ไยวอัน! เจ้าฟังเรา เรากับมารดาเจ้าเป็นสหชายวัยเด็ก เรื่องนี้หนก่อนตอนที่ได้พบเจ้าที่นี่เราเองก็เคยเล่าให้ฟังแล้ว นางอ่อนหวานสง่างาม โดดเด่นทั้งรูปโฉมและความสามารถ เราชักนางอย่างลึกซึ้ง เคยสาบานกับตนเองว่าหากชาตินี้โชคดีได้แต่งงานเป็นภรรยา ชีวิตนี้จะมีเพียงนางคนเดียว ในปีนั้นเราอายุสิบเจ็ด นางเองก็ผ่านพิธีบักปิ่นแล้ว เรากำลังจะไปสู่ขอนางกับเสด็จพ่อ บังเอิญเจอเรื่องชาวหูบุกรุกมายุ่งนอกด่าน ในปีนั้นเรายังเป็นชายหนุ่มเลือดร้อน คิดอยากสร้างความดี

ความชอบ คิดว่าค่อยกลับมาสู่ขออีกทีก็ไม่สาย จึงขอออกไปสู่ศึกที่นอกด่านกับแม่ทัพอาวุโสสกุลเฉย ในตอนนั้นเว่ยกั้วเองก็อยู่ในกองทัพร่วมต่อสู้เคียงบ่าเคียงไหล่กับเรา เป็นสหายร่วมรบกัน มิตรภาพดั่งพี่น้อง ศึกนั้นยากลำบากยิ่ง เพื่อแย่งชิงเหอเท่า ชาวหูถึงกับเคลือบทัพสามแสนนาย พุ่มอย่างสุดกำลัง สู้ศึกติดพันมาหนึ่งปีกว่า และเพราะว่ามีหิมะตกหนัก เสี่ยงชาวหูขาดแคลน ทัพชาวหูถึงได้ล่าถอยกลับไป ตอนนั้นเราอยู่ที่นอกด่าน พลันได้ยินข่าวว่าเสด็จพ่อประจวบพรหม พระเชษฐาของเรา รัชทายาทได้สู่ขอนางกับเสด็จพ่อแล้ว เสด็จพ่อตัดสินพระทัยพระราชทานสมรสให้เขากับมารดาเจ้า บางทีเสด็จพ่อก็คงรู้ว่าพระองค์ทรงเหลือเวลาอีกไม่นาน เมื่อพิจารณาว่าแผ่นดินไม่อาจขาดมารดา หลังพระราชทานสมรสได้ไม่นาน รัชทายาทก็ทรงอภิเษกสมรส ตอนที่เรารับกลับไปโดยไม่สนใจอะไรทั้งสิ้น นางก็กลายเป็นภรรยาผู้อื่นไปแล้ว เสด็จพ่อเองก็สวรรคต ก่อนจากไปทรงแต่งตั้งเราเป็นอวิ้นจ้ออง เตรียมการอภิเษกสมรสให้เรากับบุตรสาวชนเผ่าใหญ่..."

เซียวเลี่ยหยุดเอ่ยลง สีหน้าหม่นหมอง สายตาดกกลงบนป้ายวิญญาณบนโต๊ะ

แสงตะเกียงสลัว ควันธูปลอยเป็นเกลียวขึ้นไปข้างบนช้าๆ รวมเป็นไอนหมอกขาวเกี่ยวกระหวัดอยู่ด้านหน้าป้ายวิญญาณ ก่อนสลายหายไปช้าๆ

"เสด็จพ่อสวรรคตได้ไม่นาน เราก็ต้องย้ายไปอยู่ภูอินหนาน นับจากนั้นไม่เคยได้พบหน้ามารดาเจ้าอีก เดิมคิดว่าชาตินี้จะได้พบกันอีกแล้ว ภายหลังกลับได้ยินเรื่องโรคระบาดที่เมืองหลวง มารดาเจ้าเองก็โชคร้าย

ติดโรคเช่นกัน ถูกส่งมารักษาตัวตามลำพังที่นี่ ชีวิตตกอยู่ในอันตราย เมื่อเราได้ยินข่าวก็ร้อนใจประดุจไฟเผา เอายาห้องถิ่นจากอวิ้นหนาน มาถึงที่นี่อย่างลับๆ และแอบอยู่เคียงข้างนางนานหลายเดือน หลังนางหายดีแล้วเราไม่อาจไม่จากไป ทว่ากลับไม่คาดคิดสักนิดว่าภายหลังนาง จะคลอดเจ้าออกมา..."

เซียวเลี้ยวถอนลมหายใจออกมาวาวๆ มองไปยังเหยี่ยวอันที่มีสีหน้าเคร่งเครียดตลอดเวลา ซ้ำยังไม่พูดอะไรสักคำ

"โยวอัน เรารู้ว่าเจ้าไม่อาจยอมรับเรื่องนี้ได้ง่ายๆ ได้แต่โทษที่โชคชะตากลับแก้งคน เจ้ายังจำตอนเจ้าอายุสิบหกปีที่เราหาตัวเจ้าพบจากกองซากศพได้หรือไม่ ตอนนั้นเราดีใจแทบเสียนสติ คิดเพียงอย่างเดียวว่าสุดท้ายสวรรค์ก็ยังคงเมตตาเรา แม้เหวินจิงจะจากไปแล้ว ทว่ากลับเหลือเลือดเนื้อเอาไว้ให้เรา เราจะดูแลเจ้าให้ดี มีเจ้าอยู่ข้างกายเราก็เหมือนมีมารดาเจ้า..."

"ฝ่าบาท กระหม่อมขออนุญาตถาม ในเมื่อท่านอาหญิงของกระหม่อม ไม่ได้ตายด้วยโรคระบาด ถ้าอย่างนั้นนางตายได้อย่างไร"

เหยี่ยวอันถามชัดเซียวเลี้ยวขึ้นมากะทันหัน

เซียวเลี้ยวยิ่งดูเศร้าหมองมากกว่าเดิม

"ตอนนั้นเรากลับไม่ได้อยู่เคียงข้างมารดาเจ้า ก่อนหน้าที่ท่านยาเจ้าจะจากไป เราเคยไปพบนาง ฟังจากคำพูดของนางแล้ว หลังคลอดเจ้าออกมา มารดาเจ้าก็เลือดไหลไม่หยุด..." น้ำเสียงพระองค์สั่นเครือก่อนหยุดลง

ในดวงตาเหยี่ยวอันเผยเส้นเลือดขึ้นมาซ้ำๆ เขากัดฟันเอ่ย

"เสียเลือดจนตาย?"

เซียวเลี่ยจ้องมองนิ่งงันไปยังเหยี่ยวอ้วนที่คล้ายจะมีใบหน้าบิดเบี้ยว
ไปน้อยๆ ในดวงตาค่อยๆ มีน้ำตาเอ่อคลอ

"หลังมารดาเจ้าโชคร้ายจากไป เจ้าก็ได้ทำนุลงเจ้าเลี้ยงดู ตอนที่เรารู้ว่ามีเจ้า ตอนนั้นเจ้าก็เป็นบุตรชายคนโตของจวนเว่ยก็วิ่งไปแล้ว เราไม่อาจรับเจ้ามาอยู่ข้างกายได้อีก ได้แต่ลอบจับตามองเจ้าอย่างลับๆ โย้วอ้วน ใบหน้าของเจ้าคล้ายคลึงมารดาเจ้ามาก ความสามารถของเจ้าเองก็ได้มาจากนาง เจ้าไม่รู้หรือว่าตอนที่เจ้ายังเป็นเด็กหนุ่มมีชื่อเสียงโด่งดังไปทั่วเมืองหลวง แม้เราจะไม่อาจเข้าใกล้เจ้า แต่ในใจก็ภาคภูมิใจมาก ทั้งยังรู้สึกเสียใจมากเช่นกัน เราอิจฉาท่านลุงของเจ้านักที่สามารถอยู่ด้วยกันกับเจ้า สั่งสอนเจ้า..."

"กระหม่อมขอถามพระองค์อีกคำถาม ตอนนั้นนางเต็มใจ...หรือว่าพระองค์บีบบังคับนาง"

เหยี่ยวอ้วนเอ่ยชัดเซียวเลี่ยขึ้นมาอีกครั้ง

เซียวเลี่ยมองสยหายตาของเหยี่ยวอ้วน นิ่งเงียบไปนาน ก่อนหันกลับไปมองยังป้ายวิญญาณนั้นอีกครั้ง

"เหตุใดจึงไม่ตอบ"

สีหน้าเหยี่ยวอ้วนค่อยๆ เปลี่ยนเป็นเย็นชา

"โย้วอ้วน..." เซียวเลี่ยหลับตาลง "เราไม่กล้าดูหมิ่นดวงวิญญาณของมารดาเจ้า...ทุกอย่างล้วนเป็นความผิดของเรา คือนั่นเราล่วงเกิน..."

"นั่นเพราะพระองค์ไม่มีสิทธิ์ดูหมิ่นนาง!" เหยี่ยวอ้วนขึ้นเสียงดูตันกะทันหัน

เซียวเลียฮั้งไป แวดตาร้อนรน "โยวอัน เจ้าฟังเราอธิบายก่อน!
ตอนแรกที่เรามาที่นี่ไม่มีความคิดเป็นอื่นสักนิด เพียงแค่หวังว่าสวรรค์
จะส่งสาร ช่วยให้นางหายป่วย เพียงแต่นั้นนั่นการบอกเล่าใกล้มาถึง
เราขาดสติไปชั่ววูบ ไม่อาจควบคุมตนเอง..."

"ดังนั้นพระองค์จึงใช้ความรู้สึกเป็นเหตุผลลวงเกินนาง? ตอนที่
พระองค์ทรงทำตามพระทัย เคยนึกถึงท่านอาหญิงของกระหม่อมสักนิด
บ้างหรือไม่ สำหรับสตรีผู้หนึ่ง จากสภาพจิตใจของนางในตอนนั้น ยังจะ
ฝืนปฏิเสธพระองค์ได้อย่างไร ไม่ต้องพูดถึงว่านางถูกพระองค์บีบบังคับก่อน
ต่อให้ต่อมานางหวนไหวไปกับพระองค์ ยินยอมพร้อมใจจริง ๆ แต่หาก
พระองค์ทรงรักถนอมนางดังที่ตรัสมา ย่อมทรงกระจ่างแจ้งว่านี่เป็น
การกระทำที่ไม่เหมาะสม พระองค์จะยังทรงปฏิบัติต่อนางเช่นนี้ได้อย่างไร...
เหตุผลที่มนุษย์เป็นมนุษย์ก็เพราะรู้จักกลัว รู้จักละอาย รู้จักควบคุมตนเอง
ไม่อย่างนั้นจะต่างอันใดจากสัตว์เดรัจฉานเล่า"

เผยโยวอันขอบตาแดงกำ น้ำเสียงสั่นเครือเล็กน้อย

เซียวเลียฮั้งตัวแข็งค้างไปแล้ว พระองค์จ้องมองไปยังเผยโยวอัน
ประกายตารูปไหว ผ่านไปครู่ใหญ่จึงผงกศีรษะเอ่ย "เจ้าต่อว่าได้ถูกต้อง
แล้ว เราเทียบกับสัตว์เดรัจฉานยังไม่ได้ หลายปีมานี้ทุกครั้งที่นี่ถึง
พฤติกรรมเยี่ยงสัตว์เดรัจฉานที่ทำลงไป เราก็ทั้งเจ็บปวดและเสียใจภายหลัง
ถึงที่สุด หากไม่ใช่ความผิดของเรา มารดาเจ้าก็ไม่ต้องมาด่วนจากไปเช่นนี้
บัดนี้เหวินจิงจากไปแล้ว เราไม่อาจชดเชยให้นางได้อีก โชคดีที่ยังมีเจ้า
โยวอัน เจ้าไม่รู้ว่เราคาดหวังต่อเจ้าเพียงใด..."

เซียวเลียฮั้งก้าวเข้าไปหาเผยโยวอันหนึ่งก้าว ยื่นมือออกมาคล้าย

อยากจับแขนเขา

"หากต้องใช้ชีวิตมารดามาแลกชีวิตกระหม่อม กระหม่อมเต็มใจไม่เคยเกิดมาเสียยิ่งดีกว่า!"

เผยไยวอันเอ่ยเสียงเย็น ก่อนจะเดินอ้อมเขี้ยวเลียมาตรงหน้าไต้บุช่า สายตาจ้องเขม็งไปที่ป้ายวิญญาณ สักพักก็คุกเข่าลงโขกศีรษะสามครั้ง จากนั้นลุกขึ้นยืนแล้วเปิดประตูเดินออกไป

เขี้ยวเลียตะโกนไล่ตามแผ่นหลังเขาไป "ไยวอัน! เรายึดต่อมารดาเจ้า แล้วก็ยึดต่อเจ้าด้วย ที่คืนนี้เราบอกเรื่องพวกนี้กับเจ้า เพราะหวังว่าพ่อลูกจะประสานใจกัน! เราเป็นบิดาเจ้า ในเมื่อตอนนั้นมารดาเจ้ายอมแลกชีวิตตลอดเจ้ามา ก็คงไม่อยากเห็นพวกเราสองพ่อลูกกลายเป็นอย่างทุกวันนี้ เราตัดสินใจแล้ว ได้หล้าของเรา วันหน้าจะ..."

เผยไยวอันหยุดเดินกะทันหัน หันกลับมาจ้องเขี้ยวเลียที่ไล่ตามมา ในดวงตาประหนึ่งมีรอยเลือดจางๆ เคลือบขึ้นมาชั้นหนึ่ง

เขี้ยวเลียหยุดลงทันควัน ถึงกับไม่กล้าเอ่ยอะไรอีก

"บิดาของกระหม่อมคือเผยเสียน! กงอันดับหนึ่ง เป็นซ่งจู้กั้วแห่งต้าเว่ย เว่ยกั้วกงเผยเสียน! ฝ่าบาทโปรดระวังวาจาด้วย กระหม่อมขุนนางต้องโทษขอทูลลา!"

แต่ละถ้อยคำล้วนเค้นลอดออกมาจากริพิน หลังเอ่ยจบเผยไยวอันก็กลับตัวเดินออกจากประตูเรือนไป เเง่ร่างหายลับไปท่ามกลางฝันราตรีอย่างรวดเร็ว ไม่เคยหันหน้ากลับมาอีก

เขี้ยวเลียไล่ตามไปอีกสองก้าวก็หยุดลงซ้าๆ สายตามองไปด้านหน้า ลมหายใจหอบหนัก ตัวสั่นเต็มไปทั้งร่าง

หลี่หยวนกู่รีบปรากฏตัวออกมาจากมุมมืด เข้าไปประคองฮ่องเต้ โดยไม่กล้าพูดอะไร

เซียวเลี่ยถูกประคองยืนอยู่ในเรือนอันว่างเปล่าภายใต้ผืนราตรี มีดมืดเป็นเวลานาน

ขอบฟ้าสว่างเรืองรองขึ้นมาช้าๆ ณ เมืองเฉวียนโจวที่อยู่ห่างไปไกล พันลี้ เข้าวันนี้ทุกคนในสกุลเงินต่างยุ่งวุ่นวายกับการส่งเงินจयाผู้ออกเดินทาง กลับเมืองหลวง

ตอนที่เงินจयाผู้ตัดสินใจบอกคนที่บ้าน ทุกคนในสกุลเงินยังคง อยู่ในบรรยากาศปิดยิบตีที่เพิ่งชุดตราหยกแผ่นดินออกมาได้ เมื่อเมิ่งซื่อ ได้ยินบุตรสาวบอกกะทันหันว่าจะกลับเมืองหลวง ก็ทั้งไม่คาดฝันและ ตัดใจไม่ได้ รีบเอ่ยกับนางว่าทุกวันนี้ลูกเขยเองก็ไม่อยู่ที่เมืองหลวง ซ้ำ ก่อนจากไปยังเคยตั้งใจกำชับให้นางรั้งอยู่ที่เฉวียนโจวอย่างสบายใจ ทุกวันนี้ยังไม่จำเป็นต้องรีบกลับไปเพียงนี้ แต่เงินจयाผู้อาศัยการปรนนิบัติ แม่สามีเป็นเหตุผล ยืนยันว่าจะต้องไป เมิ่งซื่อเองก็ไม่สะดวกจะขัดขวาง ได้แต่เตรียมเรื่องเดินทางกลับเมืองหลวงให้นาง เดิมเงินเยาถึงอยากไป ส่งน้องสาวกลับเมืองหลวงด้วยตนเอง ทว่าเงินจयाผู้ใช้เหตุผลว่าที่บ้าน จำเป็นต้องมีเขาคอยดูแล สุดท้ายจึงเลือกพอบ้านที่ไว้ใจได้มาคุ้มกัน เงินจयाผู้เดินทาง เมื่อครู่เมิ่งซื่อ เงินเยาถึง อวี๋จู่กับคนอื่นๆ เพิ่งออกมาส่ง และบอกหลานางกัน

หลังขึ้นรถม้า รอยยิ้มบนใบหน้าเงินจयाผู้ก็เลือนหาย เปลี่ยนเป็น ใจลอยขึ้นมาแทน รถม้าเคลื่อนออกจากประตูเมืองช้าๆ แล่นไปตาม

เส้นทางหลัก ทันใดนั้นกลับหยุดลงกะทันหัน พ่อบ้านบอกว่ามีคนมาขวางเอาไว้

เงินจยาผู้ชะงักหน้าออกไป เห็นเป็นหยางอวี่นยืนขวางอยู่น้ำรถม้า เขาก้าวเดินมาหานางอย่างรวดเร็วพร้อมครวระเอ่ย "ฮูหยิน ก่อนหน้านี้นายท่านมีคำสั่งให้รั้งตัวฮูหยินไว้ที่เฉวียนโจว ขอฮูหยินได้โปรดเชื่อฟังนายท่าน อย่าทำให้ข้าเหนื่อยลำบากเลยขอรับ"

เงินจยาผู้มองเขา "ข้าถามเจ้า ของที่เมื่อไม่กี่วันก่อนครอบครัวข้า ขุดเจอที่อุ้ต้อเรือ ไซฝี่มือเจ้าหรือไม่"

เมื่อไม่กี่วันก่อนคนงานขุดพบตราหยกอันหนึ่งภายในอุ้ต้อเรือของสกุลเงิน ภายหลังบอกว่าเป็นตราหยกแผ่นดินที่หายสาบสูญไปนานแล้ว สร้างความตกตะลึงไปทั่วทั้งเมือง คนสกุลเงินเองก็ไม่อยากจะทำเชื่อ ทุกคนยินดีแทบเสียดสี

หลังเงินจยาผู้ได้ยินข่าวก็คาดเดาได้ทันทีว่าน่าจะเป็นฝี่มือของเผยไย่อ้วน ในใจยิ่งรู้สึกระวญระวายหนักกว่าเดิม จะยังรั้งอยู่ที่นี้ต่อไปได้อย่างไร

นางถามจบเห็นหยางอวี่นไม่พูดอะไรก็ยิ้มเย็นเอ่ย "นายท่านบ้านเจ้าทำเรื่องดี ๆ อะไรไว้แล้ว เขาไม่บอกข้า ข้าถามเจ้าไปเจ้าก็คงไม่มีทางตอบข้าจึงไม่ถามเสียเลย จะได้ไม่ต้องทำให้เจ้าลำบากใจ เพียงแต่ถนนสายนี้ไม่ใช่ถนนที่นายท่านเจ้าสร้าง การเดินทางกลับเมืองหลวงครั้งนี้ข้ากลับแน่นอน! ในเมื่อเขาไม่ยอมให้ข้าไป เจ้าก็ไปบอกให้เขามาขวางด้วยตนเอง หากเขาไม่มาข้าก็จะไป!"

นางเอ่ยจบก็ปล่อยม้าลงพร้อมสั่งให้พ่อบ้านออกเดินทางต่อ

รถม้าแล่นไปบนถนนหลักอย่างรวดเร็ว เหลือทิ้งเพียงฝุ่นสีเหลือง
ฟุ้งกระจายเอาไว้ด้านหลัง

หยางอวิ้นมองรถม้าที่จากไปไกลขึ้นเรื่อยๆ อย่างจนปัญญา ไม่มี
ทางเลือกอื่นอีก ได้แต่ตัวตักายขึ้นหลังม้าไล่ตามไปคุ้มกัน

เงินจยาผู้สั่งให้ถานเซียงที่นั่งมาด้วยกันหยิบห่อสัมภาระตนเอง
มาให้ จากนั้นนำซองจดหมายที่วันนั้นหยางอวิ้นมอบให้ออกมา แล้วหยิบ
กระดาษข้างในออกมาจ้องอ่านซ้ำอีกรอบ จากนั้นฉีกตรงกลางออกเป็น
สองส่วน สีส่วน แปรส่วนซ้ำๆ ไม่หยุดมือ ท่ามกลางสายตาดกตะลึงของ
ถานเซียง เงินจยาผู้ฉีกกระดาษแผ่นนั้นจนเป็นชิ้นๆ สุดท้ายยื่นมือออกไป
ข้างนอกหน้าต่างพร้อมกางนิ้วทั้งห้าออก

กระแสดมแรงบนถนนหลักพัดเศษกระดาษจนกระจัดกระจายไปใน
ชั่วพริบตา ประหนึ่งระบ่ำอันบ้าคลั่งของผีเสื้อ ปลิวว่อนไปในทุ่งนา

จากนั้นสามวัน เชียวเลี่ยก็ไม่ได้ปรากฏตัว

ในเวลาสามวันนี้พระองค์ทั้งไม่ได้ออกจากราชการเข้า ไม่มีการประชุม
ไม่มีขุนนางคนใดพบหน้าฮ่องเต้ บรรดาฎีกาที่ถวายเป็นไปเหล่านั้นยิ่ง
ไม่ได้รับการเห็นชอบเสียที

ขุนนางมีแต่จดจำภาพฮ่องเต้จ้องจ้องกับราชกิจ ต่อให้ประจวบ ปกติแล้ว
ก็ไม่เคยยกเลิกการประชุมเข้า สถานการณ์เช่นในตอนนี้ไม่เคยพบเห็น
ตั้งแต่พระองค์ขึ้นครองราชย์มา เมื่อสืบข่าวกับทางหลี่หยวนกัย หลี่หยวนกัย
ก็บอกเพียงว่า "เมื่อสองคืนก่อนฮ่องเต้ทรงไม่ทันระวังจนประจวบเข้า รู้สึก
ไม่สู้ดี จึงยกเลิกการประชุมเข้าเพื่อรักษาพระองค์"

วันแรกยังดี พอวันที่สอง ในกลุ่มขุนนางก็เริ่มวิพากษ์วิจารณ์กัน จนมาถึงวันที่สาม ต่างคนต่างพูดกันไปเรื่อย จึงมีการเสนอชื่อขุนนางผู้มีตำแหน่งสูงที่ปกติแล้วเข้าออกห้องทรงพระอักษรบ่อยครั้ง ให้ไปขอเข้าเฝ้าเยี่ยมพระอาการ หลังรออยู่ข้างนอกเป็นเวลานาน ในที่สุดหลี่หยวนกู่ก็ออกมาต้อนรับกับบรรดาขุนนางที่ร้อใจ สุดท้ายถ่ายถอดพระราชดำรัสฮ่องเต้ว่าวันพรุ่งนี้ก็จะกลับมาว่าราชการเข้าตามเดิม ทุกคนถึงได้วางใจลงได้

หลี่หยวนกู่มองส่งแผ่นหลังของเหล่าขุนนางจากไป จากนั้นเดินกลับเข้าไปในตำหนักบรรทม

ภายในตำหนักบรรทมว่างเปล่า ชำรับใช้ถูกไล่ออกไปจนหมดแล้ว ผ้า màn แต่ละชั้นทิ้งตัวลงจรดพื้น แม้จะเป็นตอนกลางวัน แต่ด้านในก็มีเพียงแสงสลัวรางเท่านั้น

หลี่หยวนกู่เดินเข้าไปด้านในตำหนักบรรทมอย่างแผ่วเบา เขามาถึงหน้าพระแท่นบรรทมที่ปล่อย่านเตียงห้อยตกลงมา ก่อนค้อมตัวลงเอ่ยอย่างระมัดระวังผ่านผ้า màn "ฝ่าบาท ทุกคนกลับไปหมดแล้วพะย่ะค่ะ!"

ภายในม่านไม่มีเสียงใดๆ

หลี่หยวนกู่รออยู่สักพัก สุดท้ายก็ยื่นมือออกไปเลิกม่านเบาๆ

เพิ่งจะเป็นช่วงต้นเดือนสิบ อากาศของช่วงกลางวันเช่นนี้แค่สวมเสื้อกันหนาวเดินอยู่ภายใต้แสงแดดไม่กี่ก้าวบางที่ยังรู้สึกร้อนจนเหงื่อออก แต่ในตอนนี้อยู่คนเดียวกลับคลุมผ้าผืนใหญ่ตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า ตัวคนนั่งอยู่บนเตียง เผยเพียงใบหน้าออกมา ดวงตาสองข้างมองตรงไปข้างหน้านิ่งไม่ไหวติง ประหนึ่งกำลังเข้าฌาน

แสงภายในม่านสลัว ดวงตามองดูแล้วดำมืด สีหน้าชวนให้คนหวาดผวาเล็กๆ

หลี่หยวนกัวย่อยต่อ "ฝ่าบาท เหล่าขุนนางกลับไปกันหมดแล้ว พลุุ่งนี้ฝ่าบาทยังต้องออกว่าราชการเช้า ให้กระหม่อมไปเรียกหมอลวงมาจ่ายเทียบยา..."

"เราไม่ได้ป่วย หลายสิบปีล่วงผ่านมาได้ เรื่องแค่นี้ไม่ถึงตายหรือ กเจ้าบอกเรามา ช่วงสองสามวันนี่เขาทำอะไรในคุกบ้าง"

"ได้ทำเฉยไม่ได้ทำอะไรทั้งนั้นพะยะค่ะ" หลี่หยวนกัวยตอบเสียงเบา

เซียวเลี่ยแค้นเสียงห่อออกมา "เราเข้าใจแล้ว! เขาไม่ฟังอะไรทั้งนั้น ความปรารถนาดีของเราในเย็นวันนั้นสูญเปล่าไปหมดแล้ว!" พระองค์หันหน้ามาช้าๆ พร้อมเอ่ยเสียงแหบกระด้าง "เราแสดงความจริงใจออกไป คาดหวังว่าเขาจะรักดีต่อเรา พอถูกประสาณใจกัน เขากลับทำกับเราเช่นนี้" "ไม่ไว้หน้าเราสักนิด เราเป็นฮ่องเต้ เราต้องรักษาหน้า! หลี่หยวนกัวยเจ้าบอกมาว่าเราควรจะลงโทษเขาอย่างไรดี"

หลี่หยวนกัวยหลังน้ำตาออกมาทันที รีบยกแขนเสื้อขึ้นเช็ดก่อนคุกเข่าลงไป "ฝ่าบาท พระวรกายฝ่าบาทสำคัญยิ่ง อย่าได้ทรงคิดมากจนเสียสุขภาพเป็นอันขาด ส่วนทางใต้ทำเฉยด้านนั้น ฝ่าบาททรงให้เวลาเขาอีกสักพัก สายสัมพันธ์พอลูก เลือดเนื้อเดียวกัน อีกไม่นานเขาจะต้องเข้าใจความปรารถนาดีของฝ่าบาทแน่นอนพะยะค่ะ"

เซียวเลี่ยคล้ายไม่ได้ยิน ผ่านไปสักพักก็ยิ้มเย็นอ่อน "ความปรารถนาดีของเรา เกรงว่าเขาคงมองเป็นเจตนาร้ายไปแล้ว ช่างเถอะ เห็นแก่หน้ามารดาเขา เราจะให้โอกาสเขาอีกครั้ง หากเขายังคิดไม่ตก ต่อให้ถูกนาง

ตำหนิ เราก็ยอมรับบุตรชายคนนี้ได้แล้ว!"

หลี่หยวนกั๋วอิงไป "ฝ่าบาททรงคิดจะ..."

"เราจะไปตรวจฎีกาก่อน!"

เชียวเสี่ยสะบัดผ้าผืนใหญ่ที่ห่มมาทั้งวันออกทันที พระองค์ตัวดำกายลงจากเตียงในสภาพผมเผ้ายุ่งเหยิง สวมเพียงเสื้อตัวในสีขาวตัวเดียว รองเท้าก็ไม่สวมใส่ เพียงเดินเท้าเปล่าฉับไวไปบนพื้นตำหนักอันเย็นเฉียบ ชายเสื้อโบกพลิวไปตามลม แขนเสื้อกว้างสะบัดไหว

ตอนวัยหนุ่มเชียวเสี่ยมีนิสัยเปิดเผย รูปโฉมหล่อเหลา ทุกวันนี้อายุมากขึ้นแล้ว แม้นิสัยจะเปลี่ยนไปกลายเป็นอำมหิตมากขึ้น แต่ในตอนนั้นที่ไม่ได้สวมเสื้อคลุมมังกร ไม่สนใจการวางตัวสูงส่ง หัวไหล่ของเขายังเหยียดตรง เมื่อมองไปที่แผ่นหลังก็รู้สึกได้ถึงความอิสระเสรี ไร้กฎเกณฑ์ ประหนึ่งชาวต่างแคว้น หาใช่ฮ่องเต้

หลี่หยวนกั๋วอิงไปก่อนขานรับออกมา รีบกำลงหยิบรองเท้านั้นไล่ตามไป "ฝ่าบาท ระวังจะเย็นพระบาทนะพะยะคะ กระทบ่อมจะสวมฉลองพระบาทให้พระองค์..."

กลางดึกยามจืด ฟ้ามืดลมแรง ภายในห้องซังลับของอุทยานตะวันตก ที่ซึ่งเผยไยวอันอยู่นั้น แสงตะเกียงส่องแสงเพียงสลัว

เผยไยวอันนอนตะแคงอยู่บนเสื่อฟางที่ปูอยู่บนพื้นห้องซัง

ภายนอกห้องซังค่อยๆ มีเสียงฝีเท้าดังเข้ามาใกล้มากขึ้นเรื่อยๆ จนมาหยุดอยู่หน้าประตูห้องซัง ตามมาด้วยเสียงเปิดกลอนประตู มีคนก้าวเข้ามาหยุดยืนอยู่ข้างใน

เผยโยวอันลื้มตาขึ้นแล้วหันหน้ากลับไปซ้ำๆ มองดูก่อนขยับตัวลุกขึ้น เขาจัดชายเสื้อให้เรียบร้อยแล้วคุกเข่า จากนั้นคำนับไปทางเงาร่างนั้น

ใบหน้าครึ่งซีกของเซียวเลียสะท่อนแสงสลัว รวากับเคลือบแสงตะเกียงจางๆ ทับลงไปชั้นหนึ่ง ส่วนใบหน้าอีกครั้งซีกกลับซ่อนอยู่ในความมืดที่แสงส่องไม่ถึง ดวงตาข้างหนึ่งสว่างข้างหนึ่งมืด คู่มุ่ล็กยิ่ง

"โยวอัน ตั้งแต่เจ้าอายุสิบหกจนถึงตอนนี้ เจ้าอยู่ข้างกายเรามาเกือบสิบปี ในช่วงเวลานี้เจ้าช่วยเราแบ่งเบาความกังวล เจ้ากับเราอยู่ด้วยกันเกือบทุกคืนวัน ตอนนี้เจ้ารู้ว่าเราเป็นบิดาเจ้า เจ้าไม่มีความรู้สึกเคารพรักต่อบุพการีให้เราสักนิดเลยจริงๆ หรือ"

เซียวเลียเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงทุ้มลึก

เผยโยวอันตอบกลับ "ทูลฝ่าบาท ชีวิตของกระหม่อมเป็นฝ่าบาทที่ช่วยเอาไว้ในปีนั้น หลายปีมานี้ทุกเรื่องที่กระหม่อมทำเพื่อฝ่าบาท เป็นทั้งการตอบแทนบุญคุณ แล้วก็เป็นที่ของขุนนาง ฝ่าบาททรงเป็นฮ่องเต้ของผู้คนทั่วหล้า ยิ่งเป็นบิดามารดาของผู้คนทั่วหล้า ทำให้ผู้คนเกิดความกตัญญู นี่เป็นหลักการของฮ่องเต้ แล้วก็ยังไม่ผิดต่อเส้นทางอันยากลำบากยาวนานกว่าจะสำเร็จได้หลังทรงเก็บตัวอยู่คู่อั้งมากกว่ายี่สิบปี"

เซียวเลียปลายหางตากระตุก สูดลมหายใจเข้าลึก "ดีมาก ในเมื่อเจ้าเทียบฮ่องเต้กับขุนนาง เราก็จะอาศัยฐานะฮ่องเต้ ให้โอกาสเจ้าเป็นครั้งสุดท้าย...เราขอถามเจ้า เรื่องของฮ่องเต้น้อย เจ้ายังคงไม่มีอะไรจะพูดหรือ"

เผยโยวอันนิ่งเงียบสักพักก่อนตอบ "ทูลฝ่าบาท กระหม่อมไม่มีอะไรจะพูดพะยะค่ะ"

เซียวเลี่ยสุดลมหายใจเข้าลึกขึ้นอีกครั้ง พระองค์กำมือแน่นจนเห็นเส้นเลือดปูดโปนขึ้นที่หลังมือ ประหนึ่งมีไส้เดือนซ่อนไขอยู่ใต้ผิว

"เจ้าไม่กลัวตายจริงๆ?"

"กระหม่อมแล้วแต่เมตตาฟ้าพะยะค่ะ"

เซียวเลี่ยดวงตาเบิกกว้าง ยกมือขึ้นชี้ไปที่เผยไย่่วนซึ่งคุกเข่าอยู่บนพื้น ลากเสียงสูงยาว "คนที่ไร้นายไร้บิดาย่อมถือเป็นพวกไร้ภักดี ออกตัญญู! ที่แห่งนี้ของเราไม่อาจยอมให้คนที่กระทำผิดร้ายแรงเช่นเจ้าอยู่ไปอีกต่อไป! ในปีนั้นเราพาเจ้ากลับมาจากเมืองซูเยี่ย ตอนนั้นก็ให้เจ้ากลับไป นับจากนี้ไม่มีสิ่งใดติดค้างกันอีก!"

พระองค์กล่าวจบก็กลับตัวจากไป ชายอารมณ์สะบัดไหว เดินออกไปข้างนอกอย่างรวดเร็ว เกรงหายลับไปที่สุดปลายทางเดินช้าๆ ท่ามกลางเสียงฝีเท้า

เผยไย่่วนยังคงคุกเข่าตัวตรง ใบหน้าเปลี่ยนเป็นซีดขาว แผ่นหลังโค้งลงไปช้าๆ หน้าผากจรดบนพื้นเย็นเฉียบ ร่างกายนิ่งไม่ไหวติง

เขาพลันรู้สึกถึงรสชาติหวานปะแล่มในลำคอ ร่างกายเหยียดตรงอีกครั้งช้าๆ กลืนเลือดที่สะสมอยู่ในหน้าอกหลายวันซึ่งลู่ๆ ก็ทะลักขึ้นมา ถึงลำคอกลับลงไป จากนั้นกลับไปนั่งลงบนเสื่อฟางแล้วหลับตาลง

หลายวันให้หลังภายในราชสำนักตัวเว่ยก็มีข่าวลือร้ายแรงกระจายไปทั่วอย่างลับๆ ก่อความวุ่นวายจนแทบพลิกแผ่นดิน ไม่มีผู้ใดมีใจทำงาน กระทั่งเวลาที่ไปประชุมเข้ายังต่างลอบสังเกตสีหน้าของเซียวเลี่ย คิดอยากมองให้เห็นถึงพิรุณ

หลังเหตุการณ์ยกเลิกการประชุมเช้าสามวันที่ชวนให้คนไม่เข้าใจ ผ่านพ้นไป ส่องเต้ในช่วงนี้กลับมายุ่งในสภาพเดิมอีกครั้ง ขยันออกว่าราชการ เรียกตัวขุนนางมาสอบถามหลังการประชุม ละเจียดรอบคอบในทุกๆ เรื่อง เข้าใจทุกอย่างเป็นอย่างดี แต่ขอเพียงขุนนางทำได้ไม่เหมาะสม ก็จะถูกตำหนิเกินความผิด ผิดวิสัยของพระองค์ ขุนนางทุกคนต่างเหมือนเดินอยู่บนน้ำแข็งแผ่นบาง ต้องคอยรวบรวมสติทั้งหมดมารับมือ

ไม่มีผู้ใดกล้าเชื่อว่าข่าวลือที่กระจายอยู่ลั้บๆ จะเป็นเรื่องจริง

เมื่อหลายวันก่อนช่วงย่ำรุ่งมีคนเห็นคนผู้หนึ่งถูกทหารอาวุธสองคนควบคุมตัวออกไปทางประตูทิศเหนือของเมืองหลวง

คนในเมืองหลวงจำนวนมากต่างรู้จักเหยยไยวอัน ได้ยินมาว่ารูปโฉมของคนผู้นั้นคล้ายคลึงกับเหยยไยวอันมาก เพียงแต่วันนั้นเขาไม่ได้สวมชุดสีแดงม่วง หากแต่สวมชุดสีดำ เดินออกจากประตูเมืองมุ่งหน้าไปทางเหนือ

จากนั้นก็มีคนยืนยันว่าจนถึงตอนนี้ที่จึงเชยงก็ยังไม่ได้เห็นเหยยไยวอันไปรับตำแหน่งที่นั่นเลยสักวัน ดังนั้นข่าวจึงเริ่มกระจายออกไปนับแต่นั้น

ได้ยินมาว่าตอนที่เหยยไยวอันออกเดินทางไปรับหน้าที่ยังตะวันตกเฉียงใต้ ไม่รู้ด้วยเหตุใดจึงละเลยหน้าที่ ผ่าฝืนคำสั่ง กระตุ้นโทสะส่องเต้ ส่องเต้ทรงพระพิโรธ ปลดตำแหน่งเขาแล้วเนรเทศไปทางเหนือเป็นการลงโทษ

ส่วนที่ว่าความจริงเบื้องหลังเป็นเช่นไร เหตุใดส่องเต้จึงไม่ได้ประกาศออกมา ช่วงขณะหนึ่งมีคนพูดกันไปต่างๆ นานา วันนั้นหิวลิวจิวเสากับอันหยวนโหวขอเข้าเฝ้าส่องเต้พร้อมกัน อาศัยเหตุผลว่าเหยยไยวอันเป็นขุนนางคนสำคัญของราชสำนัก หากมีความผิดจริงก็ควรจะให้สามตุลาการ*

* สามตุลาการ หมายถึงกรมอาญา ศาลยุติธรรม และสำนักตรวจการ มีหน้าที่พิจารณาคดีสำคัญร่วมกัน โดยเฉพาะ

ไตสวน เพื่อยืนยันความจริงกับทางฮ่องเต้ คาดไม่ถึงว่าฮ่องเต้กลับ
ทรงพระพิโรธ กล่าวตำหนิทั้งสองคนพร้อมลงโทษหักเงินเดือนสามเดือน
ทันที นับจากนั้นทุกคนในราชสำนักต่างเก็บงำคำพูด ไม่มีผู้ใดกล้าวิพากษ์
วิจารณ์ถึงเรื่องนี้อีก คำว่า 'เผยโย่วอัน' กลายเป็นคำที่ไม่อาจพูดออกมาได้

รุ่งอรุณของฤดูใบไม้ร่วงวันนี้ ทางตะวันออกเพิ่งปรากฏแสงสีขา
วขึ้นมา สองข้างทางต้นหลิวห้อยย้อยลงมา ต้นอ้อปลิวว่อน เผยโย่วอัน
ออกเดินทางไปพร้อมกับทหารอาวโง

หากว่าโชคดีพอ เดินทางเช่นนี้ต่อไปอีกไม่กี่วัน บางทีอาจไปเจอกับ
กองทัพที่ราชสำนักส่งไปทางเหนือได้

ตอนที่กำลังเดินทางไปถึงสะพานด้านหน้า ที่ด้านหลังพลันมีเสียง
ล้อรถม้าดังมา ไล่ตามเข้ามาใกล้ เป็นรถม้าคันเล็กผ้าม่านสีดำคันหนึ่ง
หลังหยุดลงสตรีผู้หนึ่งก็ลงมาจากรถ นางสวมชุดเรียบง่าย ที่แขนคล้อง
ห่อสัมภาระห่อหนึ่งพร้อมเรียกให้เขาหยุดฝีเท้า

"ได้เท้า มีแม่นางไล่ตามท่านมา!" ทหารนายหนึ่งเอ่ย

เผยโย่วอันหันหน้ากลับไป

ฉือหานเงินไล่ตามมาก่อนหยุดลง มือจับห่อสัมภาระในมือแน่น
ดวงตาจ้องไปที่เขา หอบหายใจน้อยๆ

ทหารมองสบตากันก่อนจะถอยกลับไปอยู่ด้านข้าง

"ท่านสบายดีหรือไม่" เผยโย่วอันผงกศีรษะให้นางเล็กน้อยเหมือนกับ
แต่ก่อน ดูอ่อนโยนและมีมารยาท

ฉือหานเงินหยุดหอบหายใจ มองใบหน้าซูบผอมของเขา ในดวงตา

รินหยาดน้ำตาขึ้นมาซ้ำๆ

"ได้ทำเฉย ข้าได้ยื่นข่าวของท่านแล้ว ข้าจัดการเรื่องความเป็นอยู่ของน้องชายเรียบร้อยแล้ว นอกด่านหนาวเหน็บและยากลำบาก ขอได้ทำเฉยได้โปรดอนุญาตให้ข้าติดตามไปด้วย ข้าไม่มีความคิดอื่น แค่อยากรั้งอยู่ปรวนนิบัติข้างกายได้ทำเฉย ต่อให้เป็นบ่าวรับใช้ ชีวิตนี้ก็ไม่ใช่เสียตาย"

เผยโยวอันสีหน้าอ่อนโยนลง เขายิ้มน้อยๆ "ความปรารถนาดีของท่านข้ารับรู้แล้ว ข้ามีความผิดติดตัว ครั้งนี้เป็นภาระเทศไปใช้แรงงานฝ่าบาททรงรับสั่งห้ามคนในครอบครัวร่วมเดินทางไปด้วย หากลอบติดตามไป ความผิดจะเพิ่มขึ้นเท่าตัว ท่านกลับไปเถอะ"

เขานหันตัวกลับ

"ได้ทำเฉย!"

ฉือหานเงินยังคงไล่ตามมาอีกครั้ง

"พระสูตรเขียนไว้ว่าเรื่องดงามบนโลกใบนี้มีมากมาย ขอเพียงทุ่มเทใจคิดว่าไว้เพียงอย่างเดียวก็เพียงพอแล้ว ชีวิตข้าชาตินี้ได้มีภรรยาอยู่เคียงข้างในช่วงเวลาหนึ่ง ข้าก็ไม่เสียตายอะไรแล้ว ท่านกลับไปเถอะ"

เผยโยวอันไม่หันหน้ากลับมา ก้าวยาวๆ จากไปทันที

ฉือหานเงินยืนนิ่งอยู่ที่เดิม จับจ้องไปยังแผ่นหลังสีดำตรงหน้า แผ่นหลังนั้นตรงตระหง่านดั่งไม้ดั่งสน สายลมแห่งอรุณพัดผ่านชายเสื้อ เขาก้าวยาวๆ ไปข้างหน้า ค่อยๆ หายลับไปที่สุดปลายถนน

ถึงภรรยารักของข้าผู้เออร์จดหมายทุกฉบับที่ผ่านมา ยามจรดพู่กันเขียนตัวอักษรประหนึ่งได้พบหน้า แต่ข้ากลับปรารถนาให้จดหมายฉบับนี้

ไม่ปรากฏต่อหน้าเจ้าเสียมากกว่า ไม่ใช่ว่าข้าไม่คิดถึงเจ้า ไม่ยอมพบหน้า แต่หากเจ้าได้อ่านจดหมายฉบับนี้ก็หมายความว่าข้าไร้ความสามารถ ผิดต่อคำสัญญาในตอนแรกที่มีให้เจ้า แล้วก็ผิดต่อคำสาบานที่ข้าเคยมีต่อเจ้าด้วย

จำได้ว่าตอนจากกันเจ้ามีท่าทีทุกซึกใจ ข้าทนไม่ได้จึงกระซิบบอกเจ้าว่าอีกไม่นานจะต้องกลับมารับเจ้ากลับไป ในตอนนั้นข้ายังแอบหวังว่าทุกอย่างจะสำเร็จลงได้ จวบจนตอนดึกของวันนี้ อยู่ตามลำพังทางตะวันตกเฉียงใต้ในห้องเรียบๆ กับแสงเทียน ฟังเสียงกาน้ำหยดยามดึกคอยเร่งรัด จึงรู้ว่าไม่อาจหลอกตนเองได้อีกต่อไป ได้แต่จับพู่กันขึ้นมาจรดอักษร

ทุกครั้งที่ข้าจับพู่กันล้วนตัวดัดเขียนได้สิ้นไหล อย่างไรก็ตาม ในเวลานี้ คืบนี้ ข้ากลับเขียนอะไรไม่ออก ถึงแม้จะมีคำพูดในใจมากมาย แต่ไม่รู้ว่าจะเริ่มต้นเขียนอย่างไร

ยังจำได้ว่าเมื่อสองปีก่อนที่อำเภอเฉิงเจียง คืบนั้นเป็นเหมือนกับคืบนี้ ข้าเข้าพักตามลำพังอยู่ในจุดพักเปลี่ยนม้า ดึกแล้วแต่นอนไม่หลับ จึงลุกขึ้นมาจุดตะเกียงอ่านตำรา พลันได้ยินเสียงเจ้าเรียกชื่อข้า ยากจะเชื่อได้จริงๆ เมื่อเปิดประตูออกไปก็พบเจ้าที่สวมเสื้อผ้าไม่เรียบร้อย ทำเปล่า ผมเผ้ายุ่งเหยิง รวากับกระต่ายตื่นตกใจกระโจนมาอยู่ตรงหน้าข้า ทั้งยังกอดข้าไม่ยอมปล่อย ในตอนนั้นข้าตกใจจนงง หลงคิดว่าเป็นเรื่องประหลาด จากนั้นทุกวันนี้พอมาย้อนคิดดู คืบนั้นน่าจะเป็นจุดเริ่มต้นความสุขของข้า ภาพทุกอย่างยังเสมือนเกิดขึ้นตรงหน้านี้ กลิ่นหอมยังคงตราตรึง

ตั้งแต่เด็ก ข้าอ่านตำราของปราชญ์สำนักต่างๆ ขำนาฏการสั่งสอนของปราชญ์สมัยก่อน เคารพต่อสรรพสิ่ง ไร้ความคิดชั่วร้าย จากนั้นถึงแม้

ข้าจะเติมเต็มความรู้ด้วยตำรา ล้อมกรอบความประพฤติด้วยขนบธรรมเนียม แต่ผู้ที่ทำให้ข้าวุ่นวายกลับเริ่มที่ภรรยารักเสียได้

จำได้ว่าตอนอยู่ด้วยกันที่อยู่ตั้งหลายเดือน เจ้ามากเล่ห์ มักจะถูกข้าสั่งสอนอยู่บ่อยครั้ง จะกล้าบอกได้อย่างไรว่าในตอนนั้นข้ามีความสุขอยู่ ทว่ายังไม่รู้ตัว จวบจนได้แต่งงานกัน กลิ่นหอมเจือจางหลังจากกัน คำกระซิบในม่านแพร พิศดูอย่างละเอียดแล้ว กลับพบว่าไม่มีส่วนใดที่ไม่งดงาม

ตำราอันบันทึกไว้ว่าทุกครั้งที่เหลียงหงกลับมา ภรรยาของเหลียงหง จะไม่กล้าเผยหน้ามองเขา แต่จะยกอาหารไว้เหนือศีรษะ ยื่นส่งให้ บอกถึงสามีภรรยาที่รักเคารพซึ่งกันและกัน เป็นเรื่องเล่างดงามที่ถ่ายทอดกันมา ยาวนาน อย่างไรก็ตามข้าไม่โอ้ฉฉาเหลียงหงแม้แต่น้อย ข้ารักในท่าที่ ออดอ้อนเอาแต่ใจของเจ้า แม้ตอนนั้นจะไม่พอใจ แต่ทุกวันนี้พอได้นึกย้อนกลับไป นั่นกลายเป็นสิ่งที่ข้าต้องการยิ่ง คาดว่าชาตินี้คงไม่อาจเห็นท่าที่ออดอ้อนของเจ้าอีก ยิ่งไม่อาจได้ยินเจ้าเรียกขานว่า 'พี่ใหญ่เผย' ข้าถึงเพียงรู้จักเสียตายลึกเข้ากระดูก

บิดาของข้าเคยสอนพวกเราพี่น้องตอนเด็กว่า 'การเป็นวิญญูชนนั้น ไม่ง่าย ต้องซื่อสัตย์ยุติธรรม' ข้าเคยตระหนักลึกซึ้ง อย่างไรก็ตามมาถึงวันนี้ ข้าถึงได้รู้ว่าเรื่องที่ยากที่สุดในได้ห้ำไม่ใช่วิธีการเป็นวิญญูชนอย่างไร แต่เป็นระหว่างเจ้ากับคุณธรรม ข้าควรจะเลือกสิ่งใด

สุดท้ายข้าก็ผิดคำพูด ไม่ได้กลับทางใต้มารับเจ้าตามคำสัญญา ในวันนั้น ผิดต่อการเฝ้ารอของเจ้า พຽ່ງนี้ข้าจะต้องออกเดินทาง ทำเรื่องที่เหมาะสมควรทำ เรื่องนี้เกรงว่าจะมีภัยถึงตัว และที่ข้าเสียดันตรายเช่นนี้ไม่ใช่

เพื่อเงินทองลาภยศ แล้วก็ไม่ใช่ว่าไม่รักเจ้ามากพอ เพียงแต่คนเราขึ้นอยู่กับ
ระหว่างฟ้าดิน มีเรื่องที่ต้องทำ

เรื่องในวันนี้ก็คือเรื่องที่ต้องทำอย่างไม้อาจปฏิเสธได้
ถึงอย่างนั้นสุดท้ายก็ยังทำผิดต่อเจ้าอยู่ดี

ภรรยารัก ตอนแรกที่เจ้าวิ่งมาหาข้าก็เพื่อร้องขอการคุ้มครองจากข้า
วันนี้กลับไม่มีหนทางใดที่จะสมปรารถนาทั้งสองทาง ข้าผิดต่อเจ้า หากมี
วันใดเจ้าได้รู้ข่าวร้ายของข้า อย่าได้ทำร้ายตนเองเป็นอันขาด แล้วก็
ไม่จำเป็นต้องพยายามช่วยเหลือข้าให้เหน็ดเหนื่อย ความผิดของข้า
สำหรับฮ่องเต้ฉันไม่อาจให้อภัยได้

ชาตินี้แม้ข้าจะมีฐานะสูงส่งเป็นขุนนาง แต่ความจริงก็แค่ร่างกาย
พิการ่างหนึ่งที่ยืนชาติกำเนิดอันด้อยต่ำไว้ ตอนเด็กยังมีชื่อเสียงเลวร้าย
แต่เจ้ากลับไม่ทอดทิ้งคนอัปมงคลอย่างข้า ยืนเคียงคู่เคียงคูกัน ยามมีชีวิต
ได้พบเจอความสุข ยามตายก็คือชะตาชีวิตกำหนด ความเสียดายเดียว
ก็คือวันหน้าไม่อาจทำให้เจ้ามีความสุขได้อีกแล้ว โชคดีที่ข้าได้เตรียมการ
เอาไว้ก่อน แม้ไม่สามารถอยู่ปกป้องชีวิตที่เหลือของเจ้าได้ด้วยตนเอง แต่
คิดว่าเจ้าจะสามารถใช้ชีวิตต่อไปได้อย่างสงบสุขเช่นกัน ไม่จำเป็นต้อง
ต้องคอยหวาดกลัวว่าจะเจอภัยอันตรายอีกต่อไป นี่เป็นสิ่งสุดท้ายที่ข้า
ทำให้เจ้าได้แล้ว

ที่แนบมาด้วยเป็นหนังสือหย่า ในเมื่อวันนี้ข้าทอดทิ้งเจ้า นับจากนี้ไป
เจ้าไม่จำเป็นต้องนึกถึงข้าอีก เจ้าเป็นสตรีอ่อนหวานรูปโฉมงดงาม หาก
วันหน้าพบเจอคนที่ดี สามารถแต่งงานใหม่ได้ เมื่อข้าได้รับรู้ย่อมรู้สึก
วางใจ มอบคำอวยพรให้เจ้าจากแดนไกลเช่นกัน จดหมายจบลงที่ตรงนี้

• ทัฬหี... วรรณคดีกัณโศร 3

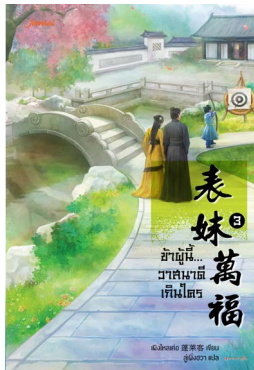
ขอให้ภรรยารักรักษาตัวด้วย

จดหมายเขียนมือของโย่วอัน วันที่สี่สิบเจ็ด เดือนแปด เวลายามใจว'

จดหมายของเผยโย่วอันมืออยู่ด้วยกันทั้งหมดสองแผ่น

แผ่นหนึ่งก็คือเนื้อหาเหล่านี้ ส่วนอีกแผ่นเป็นหนังสือหย่า ซึ่งวันนั้น
เงินจยาผู้ฝึกมันเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยโยนทิ้งไปแล้ว

(ติดตามอ่านต่อไปในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://jamshop.jamsai.com/product/6470->